

saa at der bliver en praktisk Uddannelsesforskul af 2 Aar 7 Maaneder, som fordres mindre af Søofficerer. Men derved er dog at bemærke, at Søofficerens Uddannelse jo nærmest gaar ud paa, at han skal uddannes til at føre Skib, hvorimod den private Sømandsuddannelse jo ikke alene gaar ud paa dette, idet han bliver brugt til forskellige andre Virksomheder om Bord, som man maa sige strengt taget ikke vedrøre selve Uddannelsen som Skibsfører. Det staar derfor saaledes for Udvalget, at hvad der kræves af Søofficeren med Hensyn til hans praktiske Uddannelse, er af den Beskaffenhed, at man trygt kan gaa ud fra, at han har en forsvarlig Uddannelse til at føre Skib. Men jeg kan dog ikke undlade at gøre nogle Bemærkninger paa dette Punkt. Hvad den teoretiske Uddannelse angaar, saa bestaar Søofficersskolen jo af to Klasser; Undervisningen i hver af disse Klasser varer i 2 Aar, saaledes at Søofficeren faar en teoretisk Uddannelse i 4 Aar, inden han bliver Søofficer, hvorimod den private Skibsfører kun har en teoretisk Uddannelse, som i Andragendet er angivet til to Aar; men det er, naar man tager det som Gennemsnit, vistnok temmelig højt ansat; det maa som Gennemsnit vistnok vistnok reduceres en Del. Det kan vistnok ikke benægtes, at der er flere af dem, der tage Styrmandseksamen, som bruge 2 Aar dertil, men der er ogsaa et meget stort Antal for ikke at sige det største Antal, som bruge mindre Tid end 2 Aar for at tage Styrmandseksamen. Man maa altsaa, hvad den teoretiske Uddannelse angaar, sige, at Søofficererne have en teoretisk Uddannelse, som vistnok maa siges at være fuldt ud forsvarlig, ligesom man ogsaa maa erkende, at den private Sømand faar en teoretisk Uddannelse, som er forsvarlig; og dette gaar Loven af 1892 jo ogsaa ud paa. Men hvad Udgifterne angaar, koster jo Uddannelsen af en Sekondløjtnant et meget stort Beløb. Størrelsen er meget vanskelig at angive, og jeg tør ikke angive noget bestemt Tal, men jeg ansætter det vistnok ikke for højt, naar jeg siger, at det mindst er 30,000 Kr. for hver Sekondløjtnant. Ja, den højtærede Minister mener jo, at det er noget mindre, men naar man medtager alt, tror jeg nok, man kan sætte det til dette Beløb, men man kan selvfølgelig stille Regnskabet op paa forskellig Maade. Den private Sømand maa derimod selv betale for sin Uddannelse, og naar altsaa de private Sømand og Søofficerer staa i Konkurrenceforhold over for hinanden, maa den private Sø-

mand selv sørge for Udgifterne til sin Uddannelse, medens Staten sørger for Uddannelsen af Søofficeren. Men da Udvalget gaar ud fra, at det, som fordres af Marineofficeren, for at han kan blive Fører af et Handelsskib, er fuldt forsvarligt, har det ikke gjort nogen Indstilling til den højtærede Indenrigsminister — det er jo under denne Minister, at Søneringsloven sorterer — hvorimod det har henvist Andragendet til den højtærede Marineministers Overvejelse. Udvalget gaar med fuld Ret ud fra, at vor Sømandsstand det være sig Marineofficerer eller civile Officerer, har et godt Lov paa sig, og at baade den private Skibsfører og Marineofficeren kunne føre Skibe med fuld Betyggelse. Der mener jeg for mit Vedkommende — og jeg tror ogsaa, at det er Udvalgets Mening — at man kan sige, at hver af dem gør fuldt Ud Fyldest, og at man ikke kan sige, at den ene i al Almindelighed har noget fremfor den anden. Og hvad angaar det omstridte Punkt om det repræsentative, at Søofficeren bedre kan repræsentere paa et Handelsskib end den private Skibsfører, mener jeg, at man kan sige, at Forholdet ogsaa der kan være lige; den ene kan have Egenskaber, som maa foretrækkes for den andens, og omvendt. Jeg tror ikke, at vore Sømand paa dette Punkt skulde strides hverken om det ene eller det andet, idet de vistnok kunne gøre fuld Fyldest, enten det nu er en privat Sømand eller en Søofficer.

Den anden Side af Sagen er den, at der i Andragendet er udtalt, at den private Sømandsstand bør have den samme Beskyttelse som andre næringsdrivende, og det er denne Udtalelse, og hvad der for øvrigt er kommet frem om dette Andragende, som har givet Anledning til en Del Skrivelser, mest i Fagblade, og som ogsaa er Anledning til, at Udvalget foreslaar Andragendet henvist til den højtærede Marineminister. I Søværnsloven af 28de Maj 1880 har Lovgivningsmagten jo ogsaa haft sin Opmærksomhed henvendt paa dette Spørgsmaal, at Marineofficererne ikke saadan uden videre kunne gaa fra deres Virksomhed som Marineofficerer over i privat Virksomhed, medens de staa i Statens Tjeneste. Der foreskrives saaledes i § 49, at „Befalingsmænd kunne erholde Orlov i indtil 12 Maaneder med Bibehold af deres Lønning, for saa vidt deres Tjeneste paa anden Maade kan besørges uden Udgift for Statskassen og uden Skade for Flaaden. Kun, hvor Omstændighederne særlig tale derfor, og saaledes navnlig,